

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/29/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898544
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898544.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného Ing. E., bývajúceho v H., proti povinnej Obci Holčikovce, o vymoženie 3 319,29 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 3 Er 3196/1997, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. V., so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 11. júna 2014 sp. zn. 15 CoE 42/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 7. novembra 2012 č.k. 3 Er 3196/1997-955 uložil povinnému, aby uhradil súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. V., Exekútorský úrad K., trovy exekúcie 10 245,23 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie zdôvodnil citáciou § 196, § 197, § 201 ods. 1 a § 203 Exekučného poriadku a s poukazom na to, že predmetná exekúcia bola zastavená z dôvodu zrušenia exekučného titulu. Mal za to, že exekútor, ako štátom určená a splnomocnená osoba na uskutočňovanie núteného výkonu rozhodnutí nemôže odmietnuť vykonať exekúciu a za túto činnosť zákon garantuje exekútorovi právo na odmenu (§ 196 Exekučného poriadku). Návrh na vykonanie exekúcie bol oprávneným podaný dôvodne a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Zrušenie uvedeného rozhodnutia a následné zastavenie exekúcie nezavinil oprávnený, preto zaviazal v zmysle § 197 ods. 1 Exekučného poriadku povinného na náhradu trov exekúcie, ktoré ešte neboli uspokojené v rámci exekúcie (§ 14 a § 15 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov; ďalej len „vyhláška č. 288/1995 Z.z.“).

Krajský súd v Prešove na odvolanie oprávneného a povinnej uznesením z 11. júna 2014 sp. zn. 15 CoE 42/2013 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o náhrade súdneho exekútora tak, že exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Odmietol odvolanie oprávneného. Zdôraznil, že pri rozhodovaní o trovách exekúcie treba vziať zreteľ predovšetkým na postup v exekučnom konaní. Vzhľadom na skutočnosť, že súdny exekútor aj po dražbe, početnými návrhmi na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie a predovšetkým po zrušení exekučného titulu naďalej

realizoval úkony exekučnej činnosti bez náležitej opatrnosti predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa pre priznanie náhrady trov exekúcie v zmysle § 150 O.s.p. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

K odvolaniu oprávneného zdôraznil, že napadnutým uznesením súdu prvého stupňa bola uložená povinnosť zaplatiť trovy exekúcie povinnému. Týmto rozhodnutím exekučného súdu vo vzťahu k trovám exekúcie oprávnenému nebola spôsobená žiadna materiálna ujma. Povinnosť zaplatiť trovy exekúcie mu nebola uložená. Odvolací súd preto nepovažoval oprávneného za osobu oprávnenú na podanie odvolania a podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. jeho odvolanie odmietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 251 ods. 4, § 142 ods. 1 a § 157 ods. 1 O.s.p.

Proti zmeňujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. t.j., že postupom súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať a ako dovolací dôvod uvádzal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vyčítal odvolaciemu súdu, že rozhodol o odvolaní oprávneného, ale postupoval bez toho, aby podané odvolanie mu bolo doručené. Týmto postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené základné právo garantované v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, ktorým je pohľadávka exekútora vyplývajúca z jeho nároku na trovy exekúcie, čím došlo k porušeniu základného práva exekútora (majetkového práva). Bol toho názoru, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nepriznanie trov exekúcie súdnemu exekútorovi nemá žiadnu oporu v Exekučnom poriadku a je v rozpore so znením § 196 a § 200 Exekučného poriadku. Dovolateľ svoje výhrady podrobne v dôvodoch dovolania rozviedol. Trval na tom, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko exekútor má v danom prípade nárok na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času podľa § 16 a nasl. vyhlášky č. 288/1995 Z.z. Zároveň rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nepreskúmateľné a zmätočné. Žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnený písomné vyjadrenie k dovolaniu nepodal.

Povinná považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), spĺňajúc podmienku právnického vzdelania (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolací súd sa predovšetkým zaoberal skutočnosťou, či podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenia § 239 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (v znení účinnom do

31. decembra 2014).

V danom prípade je dovolanie podané proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozhodnutie exekučného súdu tak, že súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal. Rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje znaky jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie, keďže ide o zmeňujúce uznesenie. Prípustnosť dovolania proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 239 O.s.p., ale neprichádza do úvahy, nakoľko ide o rozhodnutie o trovách, kedy podľa § 239 ods. 3 je prípustnosť dovolania podľa ods. 1 a 2 citovaného ustanovenia O.s.p. vylúčená.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta prvá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namietala alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014). Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným súdom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237, pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Súdny exekútor procesné vady konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

Vychádzajúc z tvrdení súdneho exekútora sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v prejednávanej veci mu bola súdom odňatá možnosť konať pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Povinnosti súdu prvého stupňa pred predložením veci odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní sú upravené v § 209, § 209a O.s.p. Ustanovenie § 209a O.s.p. ukladá súdu prvého stupňa povinnosť bezodkladne doručiť odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili.

V prejednávanej veci však nedoručením odvolania podaného oprávneným proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o náhrade trov exekučného konania, ktoré odvolanie nebolo odvolacím súdom ani vecne prejednané z dôvodu, že odvolací súd toto odvolanie vyhodnotil ako odvolanie podané niekým, kto naň nebol subjektívne oprávnený (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), nedošlo k takému porušeniu procesných predpisov, ktoré by mali za následok odňatie možnosti exekútorovi pred súdom konať. Prípustnosť dovolania súdneho exekútora podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno vyvodit'.

Dovolací súd poukazuje na to, že z obsahu dovolania súdneho exekútora vyplýva, že tento svoje dovolanie odôvodňuje výlučne tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale

interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Aj za predpokladu, že by tvrdenia súdneho exekútora boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutých rozhodnutí, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora preto v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti súdnemu exekútorovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.